

## Rop til Herren i din nød

Av evangelist Hugo Castellanos, Peru



*Men de ble ulydige og satte seg opp mot deg og kastet din lov bak sin rygg. De drepte dine profeter, som vitnet for dem og ville føre dem tilbake til deg. De gjorde seg skyldige i store bespottelser. Da gav du dem i deres fienders hånd, og de undertrykte dem. Men når de i sin nød ropte til deg, hørte du det fra himmelen. Og i din store barmhjertighet gav du dem redningsmenn, som utfridde dem av deres fienders hånd. Men når de så kom til ro, gjorde de igjen det som var ond i dine øyne. Og du overlot dem i deres fienders hånd, så de hersket over dem. Men når de så på ny ropte til deg, hørte du det fra himmelen og utfridde dem i din barmhjertighet gang på gang.*

*Neh 9:26-28*

Nehemja bygget på muren rundt Jerusalem. Han ville på nytt grunnlegge menigheten.

Og hva er det mest grunnleggende i Herrens menighet og i kristenlivet? Jo, det er å bekjenne sin synd for Gud og rope til Herren i sin nød.

Vi ser Israelsfolkets store ondskap. De vendte seg fra Herren, igjen og igjen, til

tross for alle mektige undre Herren hadde gjort mellom dem.

Vi er som dem. Våre hjerter er vendt fra Herren.

Kanskje Moses er den mest ydmyke mann Skriften forteller om, men endatil Moses satte seg opp mot Herren den gang han skulle tale til klippen. (4M 20:8-11)

Tenk hvor store ting Herren har gjort mot oss. Likevel kjenner vi på et hjerte som vender seg mot Herren. Vi lover bot og bedring, men like etterpå glemmer vi våre løfter og faller i synd, og forsvarer oss selv. Slik er vi, – vi lover og bryter våre løfter. Vi er ikke bedre enn Israelsfolket. Med den samme munn velsigner vi Herren og forbanner vår neste. (Jak 3:9)

Ytre sett kan vi nok være fine og prektige, men indre sett er det dårlig stelt med oss. Å, vi faller så lett! Før vi vet ordet av det fanges vi av synden. Vi er i stor nød!

«Da Israel var ung, hadde jeg ham kjær. Fra Egypt kalte jeg min sønn. Jo mer profetene kalte på dem, dess mer gikk de bort fra dem.» Slik begynner det ellefte kapittel hos profeten Hosea. Og vi kan nesten ikke tro at det er det samme folk profeten taler til når han i kap 14:5-8 sier:

«Jeg vil lege deres frafall. Jeg vil elske dem av hjertet, for min vrede har vendt seg fra dem.

Jeg vil være som dugg for Israel. Han

## Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.  
E-post: magekang@online.no

Ansvarlig for bladet:  
Red.nemnda ved form. Jon Espeland  
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy  
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70  
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:  
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

## NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann: Håvar Fjære, Goksjøruta  
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31  
E-post: hafja@online.no

Sekretær: Jon Espeland  
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy  
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,  
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06  
E-post: tskydland@yahoo.no  
Bankgiro 3204 10 10222  
Svensk postgiro: 178 84 80-0

## BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke  
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71  
Bankgiro 3000 16 68516  
E-post: pbholm@online.no

Rektor: Per Bergene Holm,  
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: [www.nll.no](http://www.nll.no)

skal blomstre som en lilje, og han skal slå røtter som skogen på Libanon.

Hans skudd skal bre seg vidt utover. Hans løv skal skinne som oljetreet, og han skal dufte som Libanon.

De som sitter i hans skygge, skal igjen dyrke korn og blomstre som vintreet. Minnet om ham skal være som Libanons vin.»

Tenk at evangeliet forkynnes for slike syndere! Av bare nåde!

Kjære venner, vi har bare nåden, men så er også nåden nok for tid og evighet.

Jesus gikk i vårt sted. Hele denne store syndeskyld ble lagt på Jesus. På korset i Getsemane ble han rammet av Guds rettferdige vrede.

Hvilken Gud vi har! – som sendte sin Sønn i vårt sted, for å frelse sike kryp som oss, – vi som elsket synden framfor sannheten!

Bønn: «Takk for Ordet ditt, Herre, som møter oss med nåde midt i vår elendighet. Nåde over nåde. Det er et privilegium å få høre dette nådebudskap, det er det eneste som bringer vårt hjerte til ro, – vår eneste trøst. Måtte vi få være budbærere om denne rike nåde!

Bevar oss hos deg, himmelske Far, velsign oss og led oss på dine veier!

Det er også vår bønn at dette lys må få lyse i Norge, over vennene der, – at de må få leve i nåden med sine liv, – og at det verk, du Herre, har gjort i hjertene, må vare ved til evig liv!

Og vi ber for radioen, – måtte den bli til liv og frelse for folket i Arequipa. Vi ber om at Ordet må nå inn til hjertene, og at utstyret ikke må gå i stykker. Måtte det være du som taler gjennom våre forkynnere og ikke vi selv! Amen»

*Fritt ved JE etter Hugo Castellanos ved  
morgenandakt på kontoret i Arequipa  
4/12-2003*

# Syndens alvor

Av evangelist Eusebio Alvis, Peru



*Hør, dere himler, og lytt til, du jord! For Herren taler: Barn har jeg oppfødd og fostret, men de har satt seg opp mot meg. En okse kjenner sin eier, og et esel sin herres krybbe. Men Israel kjenner ingen ting, mitt folk har ikke forstått noe.*

*Jes 1:2-3*

Slik begynner profeten Jesaia's bok. Gud vitner mot sitt folk. Han kaller dem barn som har satt seg opp mot sin far.

Når barna er små underkaster de seg mor og far. Men når de blir store vil de stå på egne ben. Slik var det med Israel. De forlot Gud, sin far.

Tenk at slik er mennesket: Det setter seg opp mot Gud, sin skaper,

som har gitt dem alt godt. Og i sin synd er de verre enn dyrene. Okse og esel er fornuftigere enn menneskene. Oksen kjenner sin eier og eselet sitt matfat.

Men mitt folk, sier Herren, kjenner ikke meg! Og det til tross for at de fremfor alle andre hadde fått Herrens ord og kjente hans vei og vilje. De kjente rett og rettferd (v.21) og ble til kjeltringer og ugudelige. Slik er syndefallet. Det er grusomt! Fra fotsåle til isse er det intet godt (v.6). Mennesket er fallent og det gir seg uttrykk i en katastrofe for Israel, de blir overgitt til sine fiender til ødeleggelse.

Her i Peru ser vi også at folk vender seg til avguder, og det er en ulykke for landet. Israel holdt sine høytider, men Herren sier han er trøtt av ofringene (v.11). Folket ligner Kain. Deres offer er ikke velbehagelig for Herren, for

## Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, juni 2004:

<b>Rop til Herren i din nød.</b> Av evangelist Hugo Castellanos, Peru.....	side 1
<b>Syndens alvor.</b> Av evangelist Eusebio Alvis, Peru.....	side 3
<b>Du tok bort min syndeskyld.</b> Av Celso Valdiglesias, Peru.....	side 5
<b>Så langt som øst er fra vest.</b> Av evangelist Ubaldo Marca, Peru.....	side 6
<b>Livets brød.</b> Av evangelist Damián Heredia, Peru.....	side 7
<b>Sinai og Golgata.</b> Av evangelist Ubaldo Marca, Peru .....	side 9
<b>Det nytter å drive misjon.</b> Av Jon Espeland .....	side 13
<b>Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det.</b> Av Kristian Løvås	side 15
<b>Lovens endemål.</b> Av Hermod Hogganvik.....	side 17
<b>Bør vi undres over Jødehatet?</b> Av Tormod Birkeli.....	side 18
<b>På livets hav.</b> .....	side 18
<b>Innkalling til årsmøte i Lekmannsmisjonen.</b> .....	side 20

folket lever i synd (v.16-17). Synden ødelegger og bringer forbannelse.

Dette gjelder oss, venner. Vi skal ikke adressere det til andre. Det gjelder vårt folk<sup>1</sup>, vår by, vår familie (v.23). Det er fryktelig.

Vi har nettopp sett vår visepresident synde mot sitt folk, men kongressen, som skulle straffe ham, frikjenner ham. Vår høyeste myndighet vil ikke følge sannheten, men sitt eget hjerte.

Synden fører bare til elendighet. Bare evangeliet om Jesus kan forandre Peru og dets folk og ledere.

I stedet for fremgang, ser vi tilbakegang og fattigdommen brer om seg. Hvis våre ledere fikk møte Jesus ville det føre til velsignelse for landet. Men våre ledere er beskrevet i v.23 i dette kapitlet: «Dine førere er opprørere. De holder lag med tyver. Alle sammen elsker de bestikkelse og jager etter gaver. Den farløse hjelper de ikke til hans rett, og enkens sak tar de seg ikke av.»

Slik er det blant toppene i vårt land. De tjener formuer, men er ikke fornøyd og vil ha mer, mer... Slik er mammon; når han blir vår Gud, blir vi aldri fornøyd!

Kjære venner, la oss nøye oss med det vi har og være takknemlige. Vi lever i Herrens nåde og Skriften sier at den rettferdige av tro, skal leve. (Heb 10:38)

Men hvor stort at Herren kaller dette ugudelige folk til omvendelse (v.18-20). Gud forkastet ikke sitt folk, men kalte på det til frelse. Slik gjør han også med oss. Han kaller oss til frelse, igjen og igjen...

Du kan få komme til Jesus med all din ondskap, med all din synd.

Men mange, ja, de fleste, vil ikke innse sin synd. De trenger ingen frelser. Den Hellige Ånd må få vise folk deres synd. Ellers vil de aldri søke frelse.

Kjære venner, Herren må få tale til oss om vår synd. Vi er alle syndere. Verden er full av utilgitte syndere, men vi får tro at vi er tilgitte syndere. Og som syndere trenger vi Jesus hvert et øyeblikk. (1Joh 1:9) Vi lever i en evig takknemlighet til Herren.

Og tenk, – han er tålmodig med meg. Han har ikke kastet meg bort fra sitt åsyn. Jeg har ikke ord for hva han har gjort imot meg. Han er mitt eneste håp!

På min pilegrimsferd er han min eneste trøst og redning. Måtte Jesus få lege og bevare meg og oss til vi en dag står for hans trone i herlighet!

Bønn: «Vi er fattige, Herre, hjelpeløse, men du førte oss en dag til deg og ditt blod renser oss fra all synd og urettferdighet. Vi ber deg Herre, frels oss, vask bort vår synd, – vi trenger deg og ditt ord hver dag! Vi er privilegerte, Herre, som får leve med deg i vårt daglige liv. Styrk oss, Herre, med ditt ord. Se i nåde til hver enkelt av oss! Amen.»

*Fritt ved JE etter Eusebio Alvis ved  
morgenandakt på kontoret i Arequipa  
3/12-2003.*

---

<sup>1</sup> Han løy om et utenomekteskapelig forhold og bestikkelser til denne kvinnens familie.

# Du tok bort min syndeskyld

Av Celso Valdiglesias, Peru



*Da jeg tidde, ble mine ben borttært, idet jeg stønnet hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg. Min livssaft svant som i sommerens tørke.*

*Sela. Jeg bekjente min synd for deg og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjenne mine misgjerninger for Herren! – Og du tok bort min syndeskyld. Sela.*

*Sal 32:3-5*

David forsøkte en tid å skjule sin synd både for Gud og mennesker, og prøvde å glemme det han hadde gjort. Men Gud hadde lagt samvittigheten inn i David, som i oss alle.

Det er en stor fare for et menneske å gå på akkord med sin samvittighet. Det kan føre et menneske inn i en tilstand hvor synden blir det normale, og samvittigheten blir uvirksom.

Men en troende som har fått sin synd tilgitt, kan ikke leve i synd. For samvittigheten anklager ham.

Slik var det for David, og han vitner om at situasjonen ble uutholdelig. Han kjente Herrens tunge dom over seg på grunn av sin synd. Han står under Guds vredes dom. Hans livssaft svant som i sommerens tørke.

Slik drev Guds dom i samvittigheten David til bekjennelse, til et oppgjør med Gud.

Våre synder kan nok være skjult for våre medmennesker. Men Herren ser dem. Hans lys lyser opp de innerste mørke kroker i ditt skjulte menneske. Han ser alt!

Vårt hjerte er langt borte fra Gud. Det henger ved synden etter selve sin natur. Vi gjør og handler etter som det faller vårt naturlige hjerte inn. Men en dag skal vi stå for Gud og gjøre regnskap for ham!

David ble knust under sin syndebyrde. Den skilte ham fra Gud. Han så at han var forlagt, og at han ved døden ville gå evig forlagt.

Men David fikk bekjenne sin synd i nådetiden. Han fikk ta imot Kristi forlatelse for all synd. Han fant frelsen i Jesus. Han – en morder og horkarl – fikk liv og salighet hos Jesus.

Å bli frelst betyr ikke å bli syndfri. Nei, vi bærer hver dag med oss vår syndige natur, – men hver dag får vi også leve i syndenes forlatelse. Hos Jesus eier vi liv og håp. Vi får leve i lyset med vår syndige natur, og nåden er ny hver eneste dag.

Jesus blir vårt eneste håp, og vår daglige bønn blir: «Se i nåde til meg, Herre Jesus! – og la mitt øye alltid være festet på deg!»

*Fritt ved JE etter Celso Valdiglesias ved morgenandakt på kontoret i Arequipa 2/12-2003.*

# Så langt som øst er fra vest

Av evangelist Ubaldo Marca



*Så langt som øst er fra vest, lar han våre misgjerninger være langt fra oss. Som en far forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som frykter ham.*

*Sal 103:12-13*

Her minner Herren oss om to uforanderlige ting som alltid står fast.

For det første at øst og vest er to størrelser som aldri kan forenes og alltid er uendelig langt fra hverandre. De kan aldri noensinne møtes!

For det andre at en naturlig far elsker sine barn. Selv om de er ulydige og oppsetsige forbarmer farshjertet seg over sine små og gir dem mat, klær og omsorg.

Tema i denne teksten er vår synd! Du som kjenner på syndenød i ditt hjerte forstår at denne teksten handler om at Gud sendte sin Sønn for å dø for dine synder.

Og dine synder ble tatt bort, – langt bort! Ingen kan peke på dem og si: Der er de!

Nei, for de er virkelig tatt bort!

Vi er blitt Guds barn, tilgitt for Jesu skyld! Og barnekåret er et virkelig barnekår og Herren

forbarmer seg virkelig over sine barn.

Og barna frykter ham, står det! Men barnets frykt er ikke lenger frykten for straffen, men det er det vi kaller gudsfrykt, frykten for å gjøre vår skaper imot, for å synde mot ham som tar seg av sine kjære barn.

Men når det gjelder vår synd sier Skriften klart at Gud skal kaste alle våre synder i havets dyp. (Mika 7:19)

Her er synderens trøst, – at Kristus har båret mine synder og tatt dem bort, – langt bort! Og ingen kan lenger anklage meg for mine synder, – de er virkelig tatt bort i Kristus!

Vi mistet Guds bilde i syndefallet, men vi har fått det mangfoldig igjen i Kristus. For han er Guds sanne bilde.

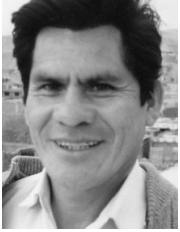
Dette har vi fått aldeles uforskyldt. Det er en stor nåde og et stort takkeemne!

I Jesus har Gud gjort alt for oss, – det står ingenting tilbake!

*Fritt ved JE etter Ubaldo Marca ved morgenandakt på kontoret i Arequipa 1/12-2003.*

# Livets brød

Av evangelist Damián Heredia, Peru



*Og da han steg i land, fikk han se mye folk. Han kjente inderlig medynk med dem og helbredet de syke blant dem. Men da det led mot kveld, kom disiplene til*

*ham og sa: Stedet er øde, og det er alt sent på dagen. Send derfor folket fra deg, så de kan dra bort i landsbyene og kjøpe seg mat! Jesus sa da til dem: De behøver ikke gå bort. Dere skal gi dem mat! Men de sa til ham: Vi har ikke her noe annet enn fem brød og to fisker. Da sa han: Bring dem hit til meg. Så bød han folket å sette seg ned i gresset, og han tok de fem brød og de to fiskene, så opp mot himmelen og velsignet dem. Og han brøt brødene og gav dem til disiplene, og disiplene delte ut til folket. Alle spiste og ble mette. Og de samlet opp stykkene som ble til overs – tolv kurver fulle. Men de som hadde spist, var omkring fem tusen menn, foruten kvinner og barn.*

*Matt 14:14-21*

Døperen Johannes er nettopp død. Det var travle dager og Jesus søker hvile med sine disipler på et øde sted. Men folk skjønner hvor han skal, og før Jesus kommer fram, har en stor folkemasse samlet seg og venter på ham.

Noen bærer sine barn til Jesus, andre sine syke, atter andre kommer for høre Jesus tale til dem.

Felles for dem alle er at Jesus kjente inderlig medynk med dem. Slik er Jesus. Han var kommet til jord nettopp for deres skyld, og han ville gjerne tjene dem. Det lå ham på hjertet, slik det alltid ligger Jesus på hjertet å få komme syndere til hjelp!

Det var sent på dagen. Det begynte alt å bli mørkt, og stedet var øde. Mangel på mat gjorde situasjonen utrivelig.

Men Jesus var der!

Slik er det! – der Jesus er, er det liv og salighet, selv i en ørken!

Og folket har hørt Herren tale og helbrede hele dagen. Det hadde vært så liflig og velsignet!

Så sier disiplene plutselig til Jesus: «Send folket fra deg, så de kan dra bort i landsbyene og kjøpe seg mat!»

Disiplene krevde av folket at de måtte gå og kjøpe seg mat. Men Jesus sier til dem: «De behøver ikke gå bort. Dere skal gi dem mat!»

Ser du dette? Disiplene råder folket til å gå å kjøpe. De ser ikke at Jesus, han som står der sammen med dem, kan gi dem alt de trenger.

Her er vi inne ved grunn-forskjel-



len mellom lov og evangelium. Loven krever betaling, men evangeliet gir alt.

Disiplene pekte på det folket måtte gjøre, men Jesus peker på det de skulle få.

Disiplene hører hva Jesus sier, men så begynner de å se på seg selv og hva de disponerer. De synes de har så lite. «Vi har ikke her noe annet enn fem brød og to fisker,» sier de, «men hva er det til så mange?»

De hadde med en kjempEForsamling å gjøre, men det de hadde å dele var så smått, så lite.

Og så kom de ikke i på at de hadde hele himmelens rikdom i sin midte!

Hva skal vi lære av dette?

Jo, det synes så smått det vi driver med, det som vi har å gi. Vi kjenner på hjelpeløshet og synes budskapet blir både tørt og fattigslig.

Men alt er mulig i Guds hånd. Det lille de hadde fikk de legge i Jesu hender. Måtte vi få gjøre det samme. I Jesu hender ble de to fiskene og de fem brødene til mat for tusener, og mer enn det. Det ble en overflod ingen kunne tenke seg!

Slik er forkynnelsen av evangeliet i vår munn. Vi er små og hjelpeløse, ja betydningsløse. Men vi går i Jesu navn, vi får legge det alt i hans hender! Han kan føre det til velsignelse!

Vi er helt avhengige av Jesus. Uten ham er vi intet. I ham har vi alt!

Og han er Livets brød! I ham har vi liv – ja, alt det vi trenger for himmel og jord! I hans hånd og ved hans Ånd, kan vårt budskap – evangeliet – bli til liv og overflod for mange!

Bønn: «Herre, vi takker deg for syndenes forlatelse og det evige liv som du gir oss. Takk Herre, for disse vidunderlige stunder du gir oss når vi får sitte og lytte til ditt ord. Og takk for at det er nok for oss hver dag. Du er vårt sanne åndelige brød fra himmelen som gir oss det evige liv. Gi oss du å dele Livets brød med våre medmennesker – at vi måtte være brødbærere, gi ut Livets brød til vår neste... Amen.»

*Fritt ved JE etter Damián Heredia ved  
morgenandakt på kontoret i Arequipa  
29/11-2003.*

## **Radiosender i Peru.**

Det er med glede vi kan melde at vi har fått inn nok midler til ny radiosender i Peru!

Det er stor glede blant våre nasjonale medarbeidere over at de nå kan få en sterkere, mer stabil og driftssikker radiosender. Vær med og be om at radioen fortsatt må bli til sjelens frelse.

Takk til deg som har vært med å gi!

*~ Landsstyret ~*



# Sinai og Golgata

Av evangelist Ubaldo Marca, Peru



Jeg hilser dere i Jesu navn. Det er et privilegium for meg å kunne dele Ordet med dere. Selv er jeg uverdigg, men Jesus er verdigg, og Han vil gjerne dele Ordet sitt med deg og meg!

Vi leser i Jesu navn:

*Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, det kan bare bedømmes på åndelig vis.*

*1Kor 2:14*

*Hvor er en vismann? Hvor er en skriftlærd? Hvor er en forsker i denne verden? Har ikke Gud gjort verdens visdom til dårskap?*

*For da verden ikke ved sin visdom kjente Gud i Guds visdom, fant Gud for godt å frelse dem som tror, ved forkynnelsens dårskap.*

*For jøder krever tegn og grekere søker visdom, men vi forkynner Kris-tus korsfestet, for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap.*

*1Kor 1:20-23*

Kjære venner, det naturlige mennesket er det ugjenfødte mennesket og kan ikke kjenne frelsen som Den

Hellige Skrift taler om. Samme hvor intelligent man er, eller hvilke studier og titler man har, – frelsen kan det naturlige menneske verken fatte eller forstå! Frelsen handler ikke om forstand, men er noe som må åpenbares ved Den Hellige Ånd.

Derfor kan det naturlige menneske ikke forstå Skriftens sannheter. Lov og evangelium er skjult for det naturlige menneske. Bibelen framstår som uforståelig og selvmot-sigende.

Sinai og Golgata er to motstykker. Lov og evangelium er som to nøkler. Den ene låser igjen, den andre åpner opp. I Skriften finner du det bitre og det søte, lov og evangelium. Fra rosen henter vi den deiligste parfyme og fra skorpionen den farligste gift. Giften dreper og parfymen er vederkvegende, de er motsetninger som lov og evangelium.

Uten Åndens lys over disse sannheter er Bibelen full av motsigelser. Det naturlige menneske forstår det ikke.

I Bibelen møter vi to menn som begge stilte spørsmålet: Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?

I Matt 19:22 leser vi at den rike unge mann gikk bedrøvet bort fra

Jesus. Han skjønte ikke hva Jesus talte om, og ble ikke frelst.

I Apg 16:33 leser vi at fangevokteren i Filippi ble frelst ved å høre Paulus og Silas.

Slik kan to mennesker møte Ordet på to helt forskjellige måter, og med motsatt utfall.

Bibelen fordømmer synd og syndere, og priser samtidig mennesker salige. For den som ikke ser hemmeligheten i lov og evangelium blir dette selvmotsigende.

Men i Åndens lys er Bibelen i fullkommen harmoni. Det ser vi når Ånden får åpenbare for oss de dype hemmeligheter i lov og evangelium.

Loven er gitt for å dømme vår synd. Den påviser din svakhet, din syndige natur. Den setter deg på plass, viser deg at du er hjelpeløs og fortapt, urettferdig og uten mulighet til å oppnå rettferdighet.

Til den skremte sjel kommer så evangeliet med liv og trøst.

Sinai og Golgata kan aldri forenes. Hvert av disse er åsted for et budskap, to budskap som aldri kan forenes. Men når du får se dette i Åndens lys, finner du i Bibelen en himmelsk harmoni.

Men det naturlige menneske ser ikke, og kan ikke se dette. For det naturlige menneske har ikke syndenød og heller ikke tro på Gud. Det naturlige menneske står Gud i

mot uten anger og fortvilelse over synd og selvliv.

For slik anger og fortvilelse kommer først når loven får gjøre sin gjerning, – og troen kommer først når evangeliet får gjøre sin gjerning.

Ved fjellet Sinai opplevde Israelfolket lovens lyn og torden. (2M 19) Guds hellighet steg ned på fjellet, og alt folket i leiren falt til jorden og skalv. Ja, selv fjellet skalv og stod i røk da Herren steg ned på det i sin hellighets ild. Og folket holdt seg på avstand, de fryktet Gud og så at de måtte dø om de ble rammet av Guds hellighet.

Lovens lyn og torden skaket opp hjertene. Hvilken virkning har Guds ord på deg, – i ditt liv?

Du skal ikke lyve! Lyver du? Du skal ikke hate din neste! Hater du? Du skal ikke drikke deg drukken! Drikker du?

Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte! Elsker du Herren av hele ditt hjerte og av all din kraft?

Kanskje svarer du ja? Du har forlatt ditt gamle liv, gamle venner og gamle vaner. Du gir tiende og kler deg kristelig, men elsker du Herren av all din kraft og av all din forstand?

Lovens lyn og torden – Guds tale – skremte folket. De var desperate.

Bibelen sier at hvert menneske er en løgner. Hva betyr det? Det betyr at du bedrar deg selv. I ditt hjerte er du selv gud, din egen avgud. Du vil

at folk skal behandle deg fint, tale vel om deg, respektere deg. Men du behandler andre dårlig, baktaler dem og vanærer deres rykte. Det er å være sin egen gud! Det er ikke å elske Gud Herren over alle ting!

Hvordan er det virkelig med deg? Tror du at du kan oppfylle Guds bud? Hør hva Bibelen sier: Ikke én kan oppfylle Guds lov! (Rom 3:10-11)

Du kan nok oppnå å bli fin og vakker i menneskers øyne, du kan få ære, applaus og berømmelse. Ja, du kan oppnå menneskers gunst og anerkjennelse.

Men du står skyldig for Gud!

Du skal elske din neste som deg selv! sier loven. Men du liker den som liker deg, antar dem som antar deg, er grei mot den som er grei mot deg. Det er noe helt annet enn å elske sin neste som seg selv.

Nei, vårt liv er stygt. Vi må skamme oss. Våre barn og ektefeller ser vårt sanne jeg. Der hjemme, bak husets fire vegger faller hykleriet, – vi sårer vår ektefelle med onde ord, er vanskelige, humørsyke og hissig...

Hva slags mor eller far og ektefelle er du?

Og dere barn: Du skal hedre din far og din mor. Men du er ulydig og oppsetsig, egenrådig og vrang.

Du far og mor, du barn, du ungdom, – du står skyldig for Gud!

Du tenker bare på deg og ditt, er egoistisk og selvgod.

Du er en lovbryter!

Sannheten er at verdens frommeste menneske er en hjelpeløs synder i møte med Guds hellige lov.

Og den som tror seg frelst ved sitt strev og sine egne gjerninger, er fortapt og under Guds vrede. Lovens vei frelser ingen.

Men hvis Guds Ånd har fått føre deg til Sinai's fjell, da finner du deg selv knust og fortvilet over din synd.

Min venn, dette er et tegn på at Den Hellige Ånd arbeider med deg og det er et godt tegn!

Verre er det stilt med deg som ikke kjenner på nød over din synd, og som ikke frykter fortapelsen.

Syndenøden er en grøft som Den Hellige Ånd ved loven graver i ditt hjertes åker for så å så evangeliets sæd i ditt hjerte.

Du som skjelver ved Sinai, – bli med til Golgata fjell der Jesus blør for deg! Han straffes for din synd! Den hellige Guds Sønn blør og dør for våre synder!

På Golgata rammer Guds vrede den rettferdige for urettferdige, for syndere.

Din synd kan være hva den vil, kanskje mener du den er utilgivelig, men uansett ble den sonet på Golgata. Fra Sinai lyder det et «utilgivelig!», men fra Golgata lyder det «alt er betalt!»

Vend deg bort fra Sinai! Se på Golgata!

Du kan finne frelse i Kristus!

Evangeliet er et godt budskap, en herlig nyhet som mange synger om, taler om og gleder seg ved. Evangeliet er de frelstes største fryd!

Evangeliet er som nyheten om David og Goliat. Kjempen er død! Jeg er ved loven død for loven! Det er ingen trussel mer. Synden og døden er bekjempet. Kristus har vunnet oss livet. Hvilken trøst for syndere som er skrekkslagne og skjelvende!

Kristus vant for deg på Golgata – din synd er sonet, betalt!

Samvittigheten er ikke lenger Sinai's fange. Den er fri, frelst og rettferdig. Du er den nye Isak, som er løst fra repet som bandt deg til alteret og du er reddet fra døden. En stedfortreder døde i ditt sted. (1M 22)

Din frihet er i himmelen. Du er fri fra død og dom, Guds frie barn! På jorden råder loven. Den dømmer ditt daglige liv. Men i himmelen er du frikjent. Du har fått troens gave. Du ser ikke lenger på det åpenbare, på ditt syndige legeme, men på Kristus. I ham er loven oppfylt og du er skjult i ham!

Men mange synder på nåden. De misbruker evangeliet til å fortsette sitt syndeliv. Slik lever de uekte barn, de som ikke er født ved

evangeliet, men bare har det i sin munn.

Det frie barn derimot, kan ikke lenger leve i sine synder. Det avskyr synden som pesten. For dem blir loven en kjær rettesnor for livet.

Du kan ikke fortsette å skjelle ut dine barn og fornærme din kone slik du levde før.

Nei, nei, – loven skal du høre som sønn, som far, som ektefelle, som arbeidstager, som arbeidsgiver, som ungdom...

Livet her på jord skal styres av lovens gode bud. Men når det gjelder din frelse, – da skal du få se til Golgata, da skal du fly inn i evangeliet og leve der!

Legemet ditt, ditt daglige liv, er underlagt lovens gode bud, men i evangeliet er du fri fra alle disse påbud og regler!

Fra Sinai lyder det et kraftig «Du skal gjøre!» Men fra Golgata lyder det et rungende «Det er fullbrakt!»

Evangeliet frigjør deg! Alt er ferdig! Bryllupsbordet er dekket! Stig inn! Forsyn deg! Gled deg! Fryd deg! Drikk livets vann som aldri tar slutt!

Lovens lyn og torden når deg ikke. Du er skjult i Kristus. Du er brakt i sikkerhet! Kjempen er slått! Du har intet å frykte! Du er fri i din samvittighet!

*Fritt ved JE etter Ubaldo Marca på  
bibelkurs i Arequipa 5/12-2003.*

# Det nytter å drive misjon

Av Jon Espeland

Jeg har det store privilegium å kunne besøke vårt misjonsarbeid i Peru fra tid til annen.

Å være frelst er vår største glede! Ingenting i livet kan sammenlignes med det! Og hos den frelste tennes dette inderlige håp: Å om flere kunne vinnes for Jesus, og få se seg løst og fri i dette vidunderlige budskap om han som døde i synderes sted!

Å stå i et misjonsarbeid er å være med å vinne sjeler for Herren. Og det skjer bare ved forkynnelsen av Guds ord. Men det er lett å miste fokuset i misjonsarbeidet. Vi blir lett fristet til å sette oss andre mål enn de rent åndelige, og se etter menneskelige resultater, – om det er mange på møtene, om folk setter pris på det vi holder på med, om de er fornøyde og vil komme igjen osv. Og så glemmer vi så lett at alt misjonsarbeid i egentlig forstand ene og alene dreier seg om dette: Får sjelene møte Jesus gjennom forkynnelsen av lov og evangelium? Og blir de født på ny, får opplatte øyne og se inn i frihetens fullkomne lov?

For min egen del er det ingenting som gleder meg mer i misjonsarbeidet enn når jeg for første gang får høre et frigjort Kristus-vitnesbyrd fra en ny kristen. Det tenner en glede og takknemlighet som vanskelig kan beskrives

med ord. Og det knytter bånd mellom to syndere som lever av samme mat, samme budskap. Det er det vi kaller de helliges samfunn.

Fredag 5. desember i fjor satt vi i sentrumskirken i Arequipa, samlet til bibelkurs. Første post på programmet var en ungdom som skulle holde morgenandakt. Klokken var halv ti, ikke så mange var kommet, og selv kjente jeg ikke denne ungdommen som visstnok hadde gått på møte en tid, men som jeg ikke visste noe om. I mitt stille sinn må jeg tilstå at jeg tenkte: «Han har sikkert ikke så mye på hjertet.»

Men jeg skal si jeg tok feil! Indianergutten hadde møtt Jesus og fått se seg frelst. Og vitnesbyrdet hans grep hjertet mitt!

Det var en underlig opplevelse, uventet og så inderlig godt. Det var åndsmakt over den unge guttens vitnesbyrd. Og jeg fikk enda en gang glede meg i dette: Det nytter!

Og det ville jeg så gjerne dele med deg! Det nytter å drive misjon! Det nytter å forkynne evangeliet til jordens ender! Guds ord er det samme her og der. Synderne er de samme og evangeliet er det samme, og evangeliets gjenfødende kraft er den samme! Takkesangen er den samme, – den nye sangen!

Og vi knyttes sammen med usynlige

bånd, ikke organisatoriske, men åndelige, og vårt sentrum blir det samme: Syndenes forlatelse i Jesu blod!

Her er et utdrag av vitnesbyrdet til Raúl Paucara:

«*Mens de var på vandring, kom han inn i en landsby, og en kvinne ved navn Marta tok imot ham i sitt hus. Hun hadde en søster som het Maria. Hun satte seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord. Men Marta var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand. Hun gikk da bort til dem og sa: Herre, bryr du deg ikke om at min søster har latt meg bli alene med å tjene deg? Si da til henne at hun skal hjelpe meg! Men Herren svarte og sa til henne: Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting. Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne.*

*Luk 10:38-42*

Det viktigste for oss er å høre Guds ord, – helt fram til vi møter vår Herre Jesus.

Marta tok i mot Jesus og tenkte på det beste hun kunne gjøre for ham, og ville gjerne lage den beste mat til det fine besøket.

Men hennes søster Maria satte seg ved Herrens føtter og ville høre hans ord.

Måtte vi i dag følge Marias eksempel og høre Herrens ord. Maria hadde denne trang: Å høre Ordet. Måtte det også være vår trang!

For Jesus har sagt: «Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar ikke noe. De ord jeg har talt til dere, er ånd og er liv.» (Joh 6:63)

Ordet som vi skal høre på bibelkurset i dag er ånd og liv og livsnødvendige for oss på vår pilegrimsferd.

«Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,» sier Peter i Joh 6:68. Dette er også vår stilling. Herrens ord er livsens ord, – la oss hver dag høre Ordet om syndenes forlatelse, om Jesus som døde på korset for våre synder!

Det er ved hørelsen av Ordet vi får samfunn med vår Herre og Mester. Ved å høre Ordet får vi del i evangeliet.

Marta klaget på sin søster og var så opptatt med de mange ting. Å, hvor vi ligner på Marta! Vi er opptatt med heim, arbeid, sport og lek og forsømmer Guds ord.

Men bare ett er nødvendig. Hele verden trenger i dypeste forstand bare en ting: Å høre Guds ord!

Og Jesus sier om Maria at den gode del ikke skal tas fra henne. Det samme sier han om oss når vi sitter ved *hans* føtter!

Før visste jeg om Jesu død, men det betydde ikke noe for meg. Men så fikk jeg se min sanne situasjon. Jeg fikk se Kristus på korset mellom to røvere. Han hang på mitt kors, det jeg skulle ha hengt på! Han tok *min* plass!

Måtte vi – som Jakob sier i 1:19 – være snare til å høre, – til å høre Herrens ord!» L&E

# *Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det.*

Av Kristian Løvås, Flekkerøy

*Han drev ut en ond ånd, og den var stum. Men det skjedde da den onde ånd var faret ut, da talte den stumme. Og folket undret seg. (...) Når den urene ånd er faret ut av et menneske, går den gjennom tørre trakter og søker hvile. Når den ikke finner det, sier den: Jeg vil vende tilbake til mitt hus som jeg fór ut av. Og når den kommer dit, finner den det feid og pyntet. Da går den bort og tar med seg sju andre ånder, verre enn den selv. De går inn og bor der. Og for det mennesket blir det siste verre enn det første. Som han sa dette, skjedde det at en kvinne i mengden ropte til ham: Salig er det morsliv som har båret deg, og det bryst som du har diet! Men han sa: Ja, salige er de som hører Guds ord og tar vare på det!*

*Luk 11:14, 23-28*

Jesus sier her at de er salige, som tar vare på Guds ord og bevarer det. Dette er en sannhet som vi kan regne med.

Men hvis vi ikke tar vare på Ordet, – hvordan går det da? Jo, da finner den onde ånd huset feid og pyntet. Det står der tomt og innbydende.

Vi leser at Jesus drev ut en ond ånd av et menneske. Det er det som skjer når en tar i mot frelsen i Jesus. Men Jesus, som ser faren for at huset blir stående tomt, advarer og peker på at den onde ånd tar med seg sju andre ånder, verre enn den selv, og flytter inn igjen. Ja, det er farlig når huset blir stående tomt!

Men hvordan kan vi avverge det? «Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det!» sier Jesus. Her er oppskriften!

Det er nemlig Jesus som er Ordet, og det er Han selv som er mat for sjelen. Hvis vi ikke tar til oss av Ordet, blir det tomt i hjertet, og den onde kan flytte inn igjen.

Maria satt ved Jesu føtter og lyttet til hans ord, og Jesus sa til henne at hun hadde valgt den gode del. (Luk 10:39-42)

«Ja, men...» sier du kanskje «Jeg husker så lite av det jeg leser, og så forstår jeg så lite...»

Da vil jeg gjerne få si deg: De tankene kommer fra Den onde, – han holder på å pirke med klørne i dørsprekka for å få åpnet så han kan slippe inn igjen! Hans beste våpen



er å få oss til å forsømme å ta føde til oss.

Tenk på det når du føler det tørt med Ordet. Vårt kjød er nemlig alliert med Den onde, og Bibelen forteller at Ånden og kjødet står hverandre i mot. Ikke lytt til kjødet og Den onde! Bruk Ordet!

Ordet har spireevne i seg. Selv om du føler at alt forsvinner, så skal du få regne med at Gud bruker Ordet til å frelse deg. «For dette er min Fars vilje,» sier Jesus i Joh 6:40 «at hver den som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag.» Og husk at det er nettopp i Ordet du får se Jesus!

Videre sier Bibelen i Rom 10:17 at «troen kommer av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved **Kristi ord.**» Kristi Ord er selve Ordet – Jesus – han som du finner og blir kjent med i din Bibel!

Dess mer du er sammen med en du er glad i, dess mer vokser kjennskapet til vedkommende. Jesus – Ordet – har elsket deg med en evig kjærlighet. Skal du være sammen med ham, må du søke til Ordet. Når du der få se at han elsker en synder som deg, da vokser din kjærlighet til ham, og du får lyst til å få mer av hans vesen inn i ditt hjerte.

Det får du av den maten du spiser! Og maten er Guds ord!

Bruk Ordet! «Mennesket lever ikke av brød alene, men mennesket lever av hvert ord som går ut av Herrens munn,» sier Bibelen i 5M 8:3. Dette ordet siterte Jesus når djevelen fristet ham i ørkenen. (Luk 4:4)

Det er viktig for deg og meg å merke oss dette. Dersom vi ikke tar til oss Livets brød – Ordet om Jesus som vi finner i Bibelen – blir vi et lett bytte for djevelen.

Vi leste i teksten at Jesus drev ut en ond ånd som var stum, og da Jesus hadde drevet ut den onde ånden, talte den stumme.

Det skjer noe med et menneske når Ordet får feste rot i hjertet.

At noe var skjedd med den stumme, forstod alle. Han som før var stum, talte.

Og hva talte han om? Du kan være sikker på at han talte om Jesus.

Slik går det med et menneske som får møte Jesus i Ordet. Da begynner den som før var åndelig stum, å tale om Jesus. Det var det som skjedde med David når han sier: «Han la i min munn en ny sang, en lovsang for vår Gud. Mange skal se det og frykte, og sette sin lit til Herren.» (Sal 40:4)

I møte med Jesus i Ordet, blir hjertet rettet på ham og Den onde med sin åndehær drives bort. LÆ

# Lovens endemål...

Av Hermod Hogganvik

«Kristus er lovens endemål, til rettferdighet for hver den som tror». Men selv om lovens *endemål* altså er at du skal få del i Kristus og hans rettferdighet og frelse, kan ikke loven drive deg lenger enn *til* Kristus.

Du kan foreta deg alt det loven kan drive deg til: «Bestemme deg for å bli en kristen», «bøye deg», «gi deg over til Gud», og *med din egenvilje* «ta imot Jesus», som alt sammen er det beste du noen gang har gjort. Men Guds rettferdighet og frelse i Jesus Kristus får du ikke med noe av dette.

Lovtrelten griper aldri den rene evangeliske lære om frelse for syndere i Jesus Kristus alene. Det ligger til vår adamittiske, loviske natur at vi absolutt skal delta med et eller annet i selve omvendelsen, for å kunne føle oss trygge på at vår omvendelse er rett.

Den Romersk-katolske kirke står den dag i dag fast, ikke bare på bannlysingen av Luther, men også på bannlysingen av hver en sjel som er frelst på det rene evangelium om Guds Sønn. «Det heter i Tridenterkonsilets beslutning (sess. VI, can. 11): «Hver den som påstår at mennesker blir rettferdiggjort alene ved tilregnelsen av Kristi rettferdighet ... han være forbannet!» (David Hedegård: Ekumenismen och Bibeln, s.81)

Der er også fremdeles i våre land flere som vil være alvorlige, bibeltro

kristne, som fastholder at det er altfor lettvinnt og ubibelsk å innby til frelse: «Kom som du er!» Disse har aldri virkelig fått se *hvordan de selv er* - !

Når Jesus sier: «Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløye, enn for en rik å komme inn i Guds rike», sier disiplene: «Hvem kan da bli frelst?» Men Jesus ser på dem og sier til dem: «For mennesker er dette umulig, men for Gud er alt mulig», Mat 19:24-26.

Det høres ikke slik ut i dagens forkynnelse. Men Jesus har altså selv sagt at ***for mennesker er det umulig å bli frelst***. «Men for Gud er alt mulig», føyer han til.

Når loven har drevet oss til Kristus, er det **evangeliet** som må få **banke på døren** og kalle deg ved sin nåde, **åpne døren, gå inn og innta hjertet**, og **holde festningen/hjertet** - alt sammen **ved evangeliet om Guds Sønn!**, Gal 1:6, Kol 1:6, 1Pet 1:23, 25, Fil 1:6, Ef 3:17-19.

Da får **Gud** all ære for din frelse, og da blir **bekjennelsen** dypest sett benådede synderes lovprisning til Gud: **Store Gud, vi lover deg!**

Og «budet er blitt til liv» *ved evangeliet, i Kristus*, lovens endemål!

*Utdrag fra bladet Arven, nr. 2, april 2004 (www.arven.net).*

# Bør vi undres over jødehatet?

Av Tormod Birkeli, Flekkerøy

Hvis vi ikke vet noe om hva Bibelen sier, er det lett å gå helt feil i det som gjelder jødefolket.

Hva sier så Bibelen?

For det første: Den allvitende og allmektige Gud, JAHVE, utvalgte først Kvinnens ætt – Guds egen Sønn – til å gjøre den gjerning som ingen annen noen gang kunne gjøre, det å sone menneskenes synd som Satan allerede hadde forført dem til.

For det annet: Den samme JAHVE utvalgte en mann til stamfar for det folkeslag hvor **Frelseren** skulle fødes. Denne mann, Abraham, ble bestefar til Jakob, som av Gud fikk navnet **Israel**, det navn som både landet og folket har i dag.

For det tredje: Fra den første bok i Bibelen til den siste, er det nevnt tallrike eksempler på hvordan Satan prøver å forhindre at **Guds ord** hos profetene skal bli oppfylt. Guds løfte om å spre Israels folk i alle land, har

visst Satan ikke hatt noe i mot, men tvert i mot støttet. Der har han jo hatt en glimrende anledning til å ødelegge **Guds** plan som går ut på å frelse mennesker ved en stedfortreder, og etter den totale adspredelse samle Israels folk i det land **Han** har gitt dem til evig eie. (1M 13:5)

Derfor prøver Satan av all sin makt – og med alle onde ånders innsats og Jesu fienders offervilje – å forhindre at Guds eget folk, Israel, kommer hjem etter to tusen år borte fra sitt fedreland.

Men Guds ord slår aldri feil. Det at folket nå vender hjem, er ikke noe jødene har funnet på. Det er noe JAHVE talte ved profetene for tusener av år siden. Nå har det begynt å skje!

For dem som er interessert anbefaler jeg å lese flg. kapitler hos profeten Esekiel: 34, 35, 36, 37, 38 og 39! Så håper jeg de nevnte steder vil vekke interesse for å lese resten av profetskriftene. Det er klokt anvendte timer! LÆ

---

## På livets hav

I en tysk by finnes der tre bilder, som taler et alvorlig og gripende språk.

På det første bildet ser vi et vak-

kert, fredfylt landskap og en solfylt vik, hvor bølgene sakte og rytmisk slår mot stranden. Et stykke ut fra land sitter en gutt i en båt som styrer ut mot

det åpne hav. Der ute går bølgene høyere, men gutten sitter trygg og glad i båten, for hans barndoms engel sitter bak i båten og styrer.

På det andre bildet ser vi samme båt og samme gutt som nå er vokst til en kjekk ung mann. Nå er han kommet ut på det åpne havet. De veldige bølger ruller sinte mot båten, og en skyller nettopp inn over den. Hele havet er som en kokende jettegryte, som truer med å oppsluke båten. En følelse av frykt for hva som skal skje, farer gjennom en ved synet av bildet. Men det verste er, at engelen ikke lenger sitter ved roret. Vi bever ved tanken på hvordan det skal gå den unge mann.

Det tredje bildet gir svaret på dette spørsmål. På dette bildet ser vi ikke lenger noe skip og heller ikke noe menneske. Skipet er borte, og den unge mann er borte. Det eneste man ser, er kjølen av en kantret båt som kastes omkring som en kork på havet.

Bildet taler sitt tause, men alvorlige språk. Ungdommen som begynte sin ferd så vakkert og håpefullt i den stille og fredfulle vik under engelens beskyttelse, sluttet den med et fryktelig forlis på det stormfulle hav.

Hvorfor? Fordi han glemte sin Gud og sin barndoms engel.

Jeg ser et annet bilde for meg. Det henger på veggen i mitt barndoms-hjem. Der ser vi også et hav og en strand. En båt legger nettopp til ved bredden. Bakgrunnen er mørk og truende. Seilet er slitt. Reisen har vært

farefull og stormen hard. Men nå er alt over. Reisen er slutt, og båten er lykkelig i havn. For i bakstavnen sitter barndommens lyse engel ennå. Han har ikke behøvd å gi roret fra seg. Med en slik styrmann kan ingen båt forlise.

På stranden står en lykkelig skare i hvite klær og venter. De ser forventningsfullt mot båten, om de skulle kjenne noen av dem som stiger i land.

En ung mann gjenkjenner sin mor. Han skynder seg frem og kaster seg i hennes armer. En ung kvinne finner sin mann i skaren som ankommer til den himmelske strand.

Der er idel glede og lovsang. Ingen rynke mer på noen panne. Ingen tretthet. Ingen tårer. Alt er salighet og himmelsk glede. En flod av himmelsk lys stråler ut fra Guds og Lammets trone. Dit drages alles blikk, og Guds navn står tegnet på deres panner.

Dette bildet er meg så kjært. Det taler sitt mektige språk. På livets farefulle hav kan vi ikke klare oss om vi tar roret i egen hånd. Bare det fartøy kommer frelst gjennom alle farer som legger roret i Frelserens hånd, han som lovet å være med oss alle dager inntil verdens ende. Han kjenner alle farer, og han kan føre vårt livsskip gjennom dem alle, frem til evighetens lyse strand.

Må Gud få samle oss alle der.

*Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionsforenings Forlag, København 1939.  
Fra dansk ved TÅ*

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

## Innkalling til årsmøte i Lekmannsmisjonen

Landsstyret i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon kallar hermed inn til årsmøte torsdag 15. juli kl. 1000 på Lundheim Folkehøgskole på Moi i Rogaland.

Årsmøtet er opent for alle interesserte, men Lekmannsmisjonens grunnregler §9 set fylgjande avgrensingar for stemmerett:

«Stemmerett har alle truande som har fylt 18 år, som er innmelde ved hovedsommarskulen, og som er vener av denne sendetenesta. Dei som ynskjer å vera med å stemma, må ved innmeldinga gi særskild melding om dette.»

Under omgrepet «vener av denne sendetenesta» kjem truande som kjenner seg heime i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, i den luthersk-rosenianske forkyninga og i Lekmannsmisjonens sine grunnreglar, då særskild paragrafane 1-4, som ikkje kan brigdast.

Dette er vener som støtter opp om arbeidet i Lekmannsmisjonen, kjenner seg på linje med det som bladet «Lov og Evangelium» formidlar, og som om mogleg er med i Lekmannsmisjonens på heimstaden sin, eller på anna vis legg til rette for Lekmannsmisjonens sitt arbeid.

Alle som melder seg på til hoved-

sommarskulen og som bed om stemmerett vil få tilsendt sakslista og lovane for Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.

Årsmeldingar og rekneskap vil verte utlagde på Lundheim kvelden før årsmøtet.

Påmelding til sommarskulen skal skje til Marta og Karl B. Bø på telefon 51 41 87 46 eller på mobiltelefon 905 49 825 innan 1. juli.

Dersom nokon berre tenkjer å kome til årsmøtet, er det viktig at dei melder seg på til dette. Det vil ikkje verta gjeve stemmerett til personar som ikkje er førehandspåmeldte.

Med dette vil me setja kvarandre stemme på Moi, og lat oss saman be om at Herren må få styre årsmøte og handsaming av sakene.

*For landsstyret,  
Håvar Fjære, formann*

### Stemmerett på årsmøtet

Påmeldingsfrist for delegater til årsmøtet med stemmerett er satt til 1. juli 2004. Se innkalling fra landsstyret ovenfor på denne siden.